

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

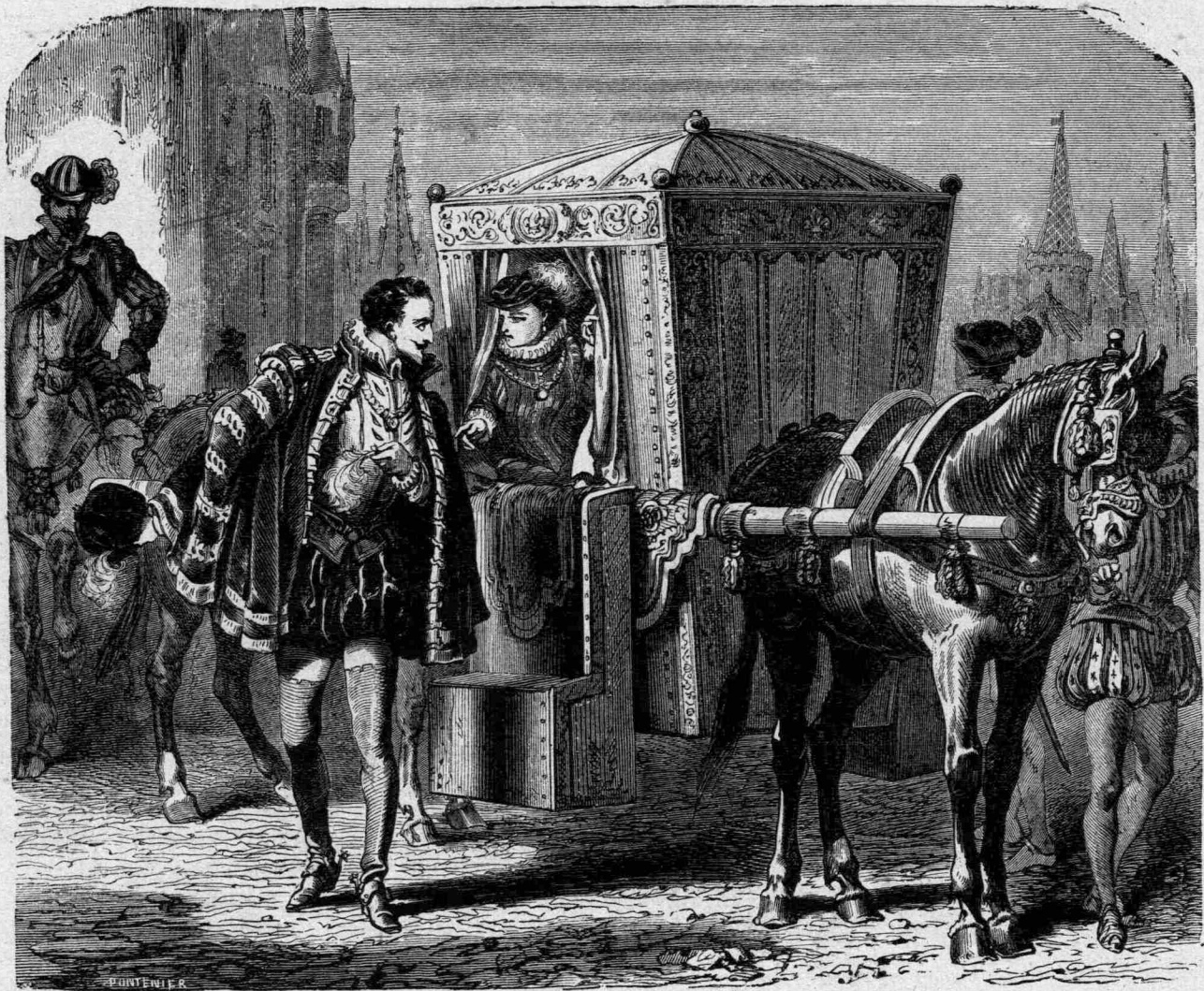
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Δουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ Νζύτης, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν. — Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λευκοῦ οἴνου, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἐπαρχίας 6, τῆ ἑξωτερικῆ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτόνομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ κύριος Δελαμόλ, ἔχων ἐν πτερὸν εἰς τὴν χεῖρα, εἶπεν ἡ κυρία. [Σελ. 123].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Δὲν ἐπεκλήσθητε τότε τὴν παλαιὰν φιλίαν σας, τὴν ἀνάμνησιν τῆς κοινῆς θρησκείας; Δὲν προσεπαθήσατε νὰ τὸν προσελκύσατε διὰ τῆς ἀπατηλῆς ἐλπίδος αὐτοῦ τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας; Ἄ! εἶμαι καλῶς πληροφορημένος. Δὲν ἤλθετε νὰ προτείνετε ταῦτα εἰς τὸν Βεαρνόν;
— Δέσποτα! ἀνεκράξεν ὁ Δεμουύ. Εἶθε τόσῳ καλῶς πληροφορημένος, ὥστε σκέπτομαι ἂν δὲν ὀφείλω τὴν στιγμὴν

ταύτην νὰ εἶπω εἰς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα ὅτι ψεύδεται, ὅπως προκαλέσω μονομαχίαν ἄχρις ἐσχάτων ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τούτου, καὶ οὕτω διὰ τοῦ θανάτου ἀμφοτέρων καλύψω τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστικόν!
— Σιγά, σιγά, ἀνδρεῖέ μου Δεμουύ. Εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλασιών, χωρὶς νὰ ὠχρησῇ εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀπειλήν. Τὸ μυστικὸν θὰ κρυβῇ καλλίτερον μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, ἂν ζήσωμεν, ἢ ἂν εἰς ἡμῶν ἀποθάνῃ. Ἀκούσατέ με καὶ πύσχετε βασιανίζων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους σας. Διὰ τρίτην φορὰν σας λέγω ὅτι εἶσθε μετ' ἐνὸς φίλου. Ὁμιλήσατέ μοι λοιπόν, ὡς πρὸς

φίλον. Ἄς ἰδῶμεν! Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς προτάσεις σας ἀρνητικῶς;
— Ναί, δέσποτα, καὶ τὸ ὁμολογῶ, διότι ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐκθέτει μόνον ἐμέ.
— Δὲν ἀνεκράξατε, ἐξελθὼν τοῦ κοιτῶνος του καὶ καταπατῶν τὸν πῖλόν σας, ὅτι εἶναι εἰς ἀθλιὸς ἡγεμῶν; ὅτι εἶναι ἀνάξιος νὰ ἦναι ἀρχηγός σας;
— Εἶναι ἀληθές. Τὸ εἶπον.
— Ἄ! εἶναι ἀληθές! Τὸ ὁμολογεῖτε, τέλος πάντων;
— Ναί.
— Καὶ ἐξακολουθεῖτε ἔχοντες τὴν αὐτὴν γνώμην;

— Εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, δέσποτα!

— Ἀλλά, ἐγώ, κύριε Δεμουῦ, ἐγώ ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Β', ἐγώ ὁ υἱὸς τῆς Γαλλίας, εἶμαι ἀρκούντως καλὸς εὐπατρίδης ὅπως διοικήσω τοὺς στρατιώτας σας; "Ἄς ἴδωμεν! Νομίζετε ὅτι εἶμαι ἀρκούντως εὐκρινῆς ὅπως ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ; ὅπως βασισηθῆτε εἰς τὸν λόγον μου;

— Ὑμεῖς, δέσποτα! ἀρχηγὸς τῶν Οὐγονόττων!

— Καὶ διατί ὄχι; Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξωμόσεων. Ὁ Ἐρρίκος ἐγένετο καθολικός, καὶ ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ γείνω Οὐγονόττος.

— Ἀναμφιβόλως, δέσποτα. Ὡς ἐκ τούτου περιμένω νὰ μοὶ ἐξηγήσετε...

— Οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω δι' ὀλίγων λέξεων τὴν πολιτικὴν πάντων. Ὁ ἀδελφός μου Κάρολος φονεύει τοὺς Οὐγονόττους, ὅπως βασιλεύσῃ ἀνετώτερον. Ὁ ἀδελφός μου τοῦ Ἀνζιῦ ἀφίνει νὰ τοὺς φονεύσῃ, διότι θὰ διαδεχθῆ τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον, ὅστις ὡς δὲν ἀγνοεῖτε ἀσθενεῖ συχνάκις. Ἀλλὰ δι' ἐμέ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ βασιλεύσω, ἐν Γαλλίᾳ τοῦλάχιστον, καθ' ὅσον ἔχω δύο πρὸ ἐμοῦ. Ἐγώ, τὸν ὅποιον τὸ μῖσος τῆς μητρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ἀπομακρύνει τοῦ νόμου περισσώτερον ἢ ὁ νόμος τῆς φύσεως. Ἐγὼ ὁ ὅποιος δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπω εἰς οὐδεμίαν οἰκουγενειακὴν ἀγάπην, εἰς οὐδεμίαν δόξαν, εἰς οὐδὲν βασίλειον, καὶ ὅμως ἔχω καρδίαν, ἐπίσης ὡς καὶ οἱ πρωτότοκοί μου εὐγενεῖς. Ἐγὼ, Δεμουῦ, θέλω νὰ ἰδρῶς διὰ τοῦ ξίφους μου ἐν βασιλείᾳ ἐν τῇ Γαλλίᾳ ταύτῃ, τὴν ὅποιαν καλύπτουσι δι' αἰμάτων. Ἰδοὺ λοιπὸν τί θέλω, Δεμουῦ: Θέλω νὰ γείνω βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, οὐχὶ δικιωματικὴ γεννήσεως, ἀλλὰ δι' ἐκλογῆς. Οὐδεμίαν δὲ ἀντίρρησην πρέπει νὰ ἔχετε πρὸς τοῦτο. Δὲν εἶμαι ἀρπαξ, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἀδελφός μου ἀπεποιήθη τὴν προσφοράν σας καὶ ταφεῖς ἐν τῇ ἀδρανεῖᾳ του διαδηλοῖ οὕτως εἰπεῖν ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ βασίλειον αὐτὸ τῆς Ναβάρρας ὡς ἀπλοῦν πλάσμα τῆς φαντασίας. Παρὰ Ἐρρίκου τοῦ Βεαρνοῦ οὐδὲν πρέπει νὰ περιμένετε. Μετ' ἐμοῦ, ἔχετε ἐν ὄνομα καὶ ἐν ξίφος. Ὁ Φραγκίσκος τοῦ Ἀλανσῶν, ὁ υἱὸς τῆς Γαλλίας, προστατεύει πάντας τοὺς ἐταίρους του, ἢ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ συνωμοτοῦντας, ὡς εὐαρεστεῖσθε νὰ τοὺς ὀνομάζετε. Λοιπὸν, τί λέγετε διὰ τὴν προσφοράν ταύτην, κύριε Δεμουῦ;

— Λέγω ὅτι με καταπλήσσει, δέσποτα.

— Δεμουῦ, Δεμουῦ, ἔχομεν πολλὰ προσκόμματα νὰ ὑπερνηκίσωμεν. Ὅθεν μὴ δεικνύεσθε κατ' ἀρχὰς τόσῳ ἀπαιτητικὸς καὶ τόσῳ δύσκολος πρὸς ἕνα υἱὸν βασιλέως καὶ ἀδελφὸν βασιλέως ἐρχόμενον πρὸς ὑμᾶς.

— Δέσποτα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο τώρα καὶ τετελεσμένον, ἂν ἤμην μόνος. Ἀλλ' ἔχομεν ἐν συμβούλιον, πιθανὸν δὲ δι' ὄσῳ περιφανῆς καὶ ἂν ἦναι ἡ προσφορά, ἴσως δὲ καὶ αὐτοῦ τούτου ἕνεκα, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κόμματος νὰ μὴ παραδεχθῶσιν αὐτὴν ἀνευ ὄρων.

— Τότε ἀλλάσσει, καὶ ἡ ἀπάντησις

σας αὕτη εἶναι τιμίου καὶ συνετοῦ ἀνδρός. Ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐνήργησα, δεόν ν' ἀναγνωρίσητε τὴν χρηστότητά μου. Μεταχειρισθητέ με λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ὡς ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἐκτιμᾶτε, καὶ οὐχὶ ὡς πρίγκηπα τὸν ὅποιον κολακεύετε. Εἰπέτε μοι, ἔχω ἐλπίδας;

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου, δέσποτα, ἐπειδὴ καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ζητεῖ τὴν γνώμην μου, ὅτι ἔχετε πᾶσαν ἐλπίδα ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἀπέριψε τὰς προτάσεις μου. Ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν.

— Συνεννοηθῆτε λοιπὸν, κύριε, ἀπήνητησεν ὁ δούξ. Καὶ τότε θὰ ἔχω ἀπάντησιν;

Ὁ Δεμουῦ παρετήρησε τὸν δούκα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιωπῇ. Εἶτα, ὡς λαθὼν ὀριστικὴν τινὰ ἀπόφασιν, εἶπε:

— Δέσποτα, δότε μοι τὴν χειρὰ σας. Ἐχω ἀνάγκην ἢ χεῖρ αὐτὴ ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας νὰ ψύσῃ τὴν ἰδικήν μου, ὅπως ἦμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ με προδώσωσιν.

Ὁ δούξ οὐ μόνον ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Δεμουῦ, ἀλλὰ λαθὼν ἔσφιγγε καὶ τὴν ἰδικήν του.

— Τώρα εἶμαι ἡσυχος, εἶπεν ὁ νέος Οὐγονόττος. Ἄν προδοθῶμεν, θὰ εἰπῶ ὅτι σεῖς δὲν ἐνέχεσθε. Ἄνευ τούτου, δέσποτα, καὶ ὅσῳ μικρὸν μέρος καὶ ἂν ἐλαμβάνετε εἰς τὴν προδοσίαν ταύτην, θὰ ἦσθε ἠτιμασμένοις.

— Διατί μοι λέγετε πάντα ταῦτα, Δεμουῦ, πρὶν ἢ μοὶ εἶπητε πότε θὰ ἔχω ἀπάντησιν;

— Διότι, δέσποτα, ἐρωτῶντές με πότε θὰ ἔχετε ἀπάντησιν με ἐρωτᾶτε ταῦτο χρόνως ποῦ εἶναι οἱ ἀρχηγοί. Ὅταν δὲ σὰς εἰπῶ: τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ μάθετε ὅτι κρύπτονται ἐδῶ εἰς Παρισίους.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεμουῦ, ἐκ λειψάνου τινὸς δυσπιστίας ὀρμώμενος, προσήλωσε τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα του εἰς τὰ ὄμματα τοῦ νεαροῦ δουκός.

— Ἄ! εἶπεν οὗτος, ἔχετε ἀκόμη ἀμφιβολίας, κύριε Δεμουῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω καὶ ἀμέσως παρ' ὑμῶν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Θὰ με γνωρίσετε κάλλιον βραδύτερον. Θὰ συνδεθῶμεν διὰ κοινότητος συμφερόντων, ὅπερ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ πάσης κατ' ἐμοῦ δυσπιστίας. Εἶπετε λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ναί, δέσποτα, τὴν ἐσπέραν ταύτην, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἀλλὰ ποῦ;

— Ἐδῶ, ἐν τῷ Λούβρῳ, ἐν τῷ κοιτῶνι τούτῳ.

— Ἄλλ' ὁ κοιτῶν οὗτος κατοικεῖται, εἶπεν ὁ Δεμουῦ δείξας διὰ τοῦ βλέμματός του δύο ἐν αὐτῷ κλίνης.

— Ναί, ὑπὸ δύο τῶν εὐπατριδῶν μας.

— Δέσποτα, νομίζω ἀσύνητον νὰ ἐπαλέθω εἰς Λούβρον.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἀφοῦ ὑμεῖς με ἀνεγνωρίσατε, καὶ ἄλλοι δύνανται νὰ με ἀναγνωρίσωσι.

Καὶ ὅμως ἐπανερχομαι εἰς τὸ Λούβρον ἂν μοὶ δώσητε ἔγγραφόν τι.

— Ἐγγραφὸν ἰδικόν μου ἀνευρισκόμενον ἐφ' ὑμῶν με καταστρέφει χωρὶς νὰ σὰς σώσῃ. Ὅπως δύναμαι νὰ πράξω τι ὑπὲρ ὑμῶν δεόν νὰ φαινόμεθα εἰς πάντας ξένους πρὸς ἀλλήλους. Ἄν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου μάθωσιν ὅτι ἔχω τὴν ἐλαχίστην μεθ' ὑμῶν σχέσιν, ἐχάθην. Σὰς προστατεύει τὸ συμφέρον μου ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκτεθῶ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὡς ἐκτίθεμαι ἤδη πρὸς ὑμᾶς. Ἐλεύθερος ἐν τῇ ἐνεργείᾳ μου, ἰσχυρὸς ἐνόσῳ μένω ἀγνωστός, ἐγγυῶμαι ὑπὲρ ὅλων ὑμῶν. Μὴ τὸ λησμονήτε. Ἐπικαλέσθητε λοιπὸν αὐθις τὸ θάρρος σας. Ἀποπειράθητε, στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον μου, ὅ,τι ἠθέλατε ἀποπειραθῆ στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐλθετε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἀλλά, πῶς θέλετε νὰ ἔλθω; Ἡ ἐνδυμασία αὕτη εἶνε καλὴ διὰ τὴν φρουράν.

— Περιμείνατε. Ἰδοὺ... Βλέπετε τὸν ἐρυθρὸν ἐκεῖνον μανδύαν; εἶναι τοῦ κυρίου Δελαμὸλ, ἐνὸς τῶν εὐπατριδῶν μου, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ Αὐλῇ τὸν γνωρίζουσιν. Ἰδοὺ καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ βάρπτου. Πληρόντες εἰς αὐτὸν τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας του θὰ ἔχετε ἕνα ἀπαρραλλακτὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἐνθυμεῖσθε πιστεύω καλῶς τὸ ὄνομα τοῦ Δελαμὸλ;

Μόλις ὁ δούξ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, καὶ βήματα ἠκούσθησαν ἐν τῷ διαδρόμῳ, κλειδίον δὲ τι ἐστράφη ἐν τῷ κλειθρῷ.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν ὁ δούξ ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν καὶ κλείσας αὐτὴν ἐνδοθεν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἀπήνητησε φωνὴ τις ἐξωθεν, εὐρίσκω τὴν ἐρώτησιν ταύτην λίαν παράδοξον. Ποῖος εἶσθε σεῖς; Εἶναι ἀστεῖον, τῇ ἀληθείᾳ, θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κοιτῶνά μου, καὶ με ἐρωτῶσι, ποῖος εἶμαι!

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Δελαμὸλ!

— Βέβαια, εἶμαι ἐγώ. Ἀλλά, σεῖς ποῖος εἶσθε;

Ὁ δούξ ἀντι νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, στραφεῖς εἶπε πρὸς τὸν Δεμουῦ:

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Δελαμὸλ;

— Ὅχι, δέσποτα.

— Ἐκεῖνος δὲ σὰς γνωρίζει;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἐχει καλῶς. Ἄλλως τε προσποιήθητε ὅτι παρατηρεῖτε ἔξω τοῦ παραθύρου.

Ὁ Δεμουῦ ὑπήκουσε, καὶ ὁ δούξ ἠνέφξε τὴν θύραν.

— Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμὸλ ὀπισθοχωρήσας ἐκπληκτος. Συγγνώμην! Συγγνώμην, δέσποτα!

— Τίποτε, κύριε! Ἐλαβὸν ἀνάγκην τοῦ κοιτῶνός σας, ὅπως δεχθῶ ἐν αὐτῷ τινά.

— Ὅ,τι θέλετε, δέσποτα. Ἀλλά, ἐπιτρέψατέ μοι, σὰς καθικετεύω, νὰ λάβω τὴν μανδύαν μου καὶ τὸν πῖλόν μου, διότι ἀπόλεσα ἀμφότερα τὴν νύκτα ταύτην, ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Γρέβης, ὅπου προσεβλήθη τὴν νύκτα ὑπὸ κλεπτῶν.

— Πράγματι, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ μειδιῶν, ἐνῶ ἔδιδεν ὁ ἴδιος τὰ ζητηθέντα εἰς

τὸν Δελαμόλ. Φαίνεται ὅτι εἴχετε νὰ κάμψετε μὲ παληκαράδες.

Ὁ Δελαμόλ λαβὼν τὸν μανδύαν αὐτοῦ καὶ τὸν πῖλον ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε, πορευθεὶς εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὅπως ἀλλὰξή φορέμακτα, μηδὲλως ἀνησυχῶν περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἣτις εἶχε φέρει τὸν δοῦκα εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἐνδυσθεὶς δὲ ἐπλησίτισεν αὐθις εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε :

— Συγγνώμην, δέσποτα ! Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης συνήντησε τὸν κόμητα τοῦ Κοκονάς ;

— Ὅχι, κύριε κόμη ! καὶ ὅμως τὴν πρῶταν ταύτην ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

— Τότε τὸν ἐδολοφόνησαν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ λαλῶν καθ' ἑαυτὸν ἐν ᾧ ἀπεμακρύνετο.

— Παρατηρήσατε αὐτὸν καλῶς, εἶπεν ὁ δοῦξ εἰς τὸν Δεμουῦ, καὶ προσπαθήσατε νὰ μιμηθῆτε τὸ βᾶδιμά του.

— Ὅθ' προσπαθήσω. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι κομψοῦμενος, ἀλλὰ στρατιώτης.

— Ὅπως δῆποτε, σὰς περιμένω πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐν τῷ διαδρόμῳ τούτῳ. Ἄν ὁ κοιτῶν τῶν εὐπατριδῶν μου ἦναι κενός, ἔχει καλῶς ἄλλως εὐρίσκομεν ἄλλα μέρη.

— Ναί, δέσποτα.

— Λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην πρὸ τοῦ μεσονυκτίου !

— Ἐχει καλῶς.

— Ἄ ! μὴ λησμονήσετε νὰ ταλαντεύετε πολὺ τὸν δεξιὸν βραχίονα περιπατῶν. Εἶναι τὸ ἰδιαιτέρον βᾶδισμα τοῦ κυρίου Δελαμόλ.

ΚΔ.

Η ΟΛΟΣ ΤΙΖΩΝ ΚΑΙ Η ΟΛΟΣ ΚΩΛΩΝΟΣ

Ὁ Δελαμόλ ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ Λούβρου πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Κοκονάς.

Ἄφου μεταβάς εἰς τοῦ Λαουριέρου ἐπρογευματίσεν, ἔδραμεν εἰς τὴν πλατεαὶν τῆς Γρέβης, ὅπου εὔρε τεμάχιον τοῦ πτεροῦ τοῦ πῖλου, ὅπερ εἶχε μείνει ἐκεῖ κατὰ τὴν νυκτερινὴν πάλην. Αἶφνης ἐφάνη φορεῖον, παρὰ τὸ ὅποιον ὠδευεν ἵπποκόμος καὶ οὐτινος προηγούντο δύο ἀκόλουθοι.

Ὁ Δελαμόλ νομίσας ὅτι ἀνεγνώρισε τὸ φορεῖον, ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄκραν ταχέως. Καὶ πράγματι δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ ! εἶπε φωνὴ τις πλήρης γλυκύτητος, ἐξερχομένη τοῦ φορείου, ἐνᾧ λευκὴ καὶ ἀπαλὴ ὡς μέταξα χεῖρ παρμερίζς τὰ παραπετάσμακτα.

— Ναί, δέσποινα, ἐγὼ αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ, ἔχων ἐν πτερόν εἰς τὴν χεῖρα... ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ κυρία τοῦ φορείου. Εἶσθε λοιπὸν ἐρωτευμένος, ἀγαπήτέ μοι κύριε, καὶ ἐπανευρίσκετε ἔχνη ἀπολεσθέντα ;

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ. Εἶμαι ἐρωτευμένος καὶ πολὺ μάλιστα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνευρίσκω τὰ ἔχνη μου, καὶ τοὶ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια ζητῶ. Ἄλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐρωτήσω Αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας της ;

— Ἐχει ἄριστα, κύριε. Οὐδέποτε νομίζω ἦμην καλλίτερον. Τοῦτο πιθανῶς συμ-

βαίνει, διότι διήλθον τὴν νύκτα ἐν προσευχῇ.

— Ἄ ! ἐν προσευχῇ ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, παρρητῶν τὴν Μαργαρίταν ἀλλοκότως.

— Ἐ ! ναί ! τί τὸ παράδοξον ;

— Καὶ δύναται τις ἀνευ ἀδιακρισίας νὰ ἐρωτήσῃ εἰς ποῖον μοναστήριον ;

— Βεβαίως, δὲν τὸ ἔχω μυστικόν. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἀλλὰ σεῖς τί κάμνετε ἐδῶ μὲ αὐτὸ τὸ ἄγριον ὕψος ;

— Καὶ ἐγὼ, δέσποινα, διήλθον τὴν νύκτα ταύτην ἐν προσευχῇ εἰς τὰ περίξ τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου. Ταύτην δὲ τὴν πρῶταν, ζητῶν τὸν φίλον μου, τὸν ὅποιον ἔχασα, εὗρον τὸ πτερόν τοῦτο τὸ ὅποιον ἀπόλεσα ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης, σωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν τεσσάρων ληστῶν, οἵτινες μὲ προσέβαλον τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρῶτης, θέλοντες νὰ μὲ δολοφονήσωσι.

— Πῶς συνέβη τοῦτο ;

— Ἐπανηρόχνην ἔκ τινας εὐδαίμονος οἰκίας, ἐν ἣ εἶχον διέλθει τὴν νύκτα, ὡς εἶπον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἐν προσευχῇ, ὅτε τέσσαρες κακοῦργοι ὀρμήσαντες ἐκ τῆς ὁδοῦ *Mortellerie* μὲ κατεδίωξαν. Ἦνγκαθίστην δὲ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν, διότι εἶχον λησμονήσει τὸ ξίφος μου.

— Ἄ ! ἐνόησα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ θαυμασίας ἀπλότητος, καὶ ἐπανήλθετε ζητοῦντες τὸ ξίφος σας ;

Ὁ Δελαμόλ παρετήρησε τὴν Μαργαρίταν, ὡσεὶ ὑπόνοιά τις διήλθε τὸν νοῦν του καὶ εἶπε :

— Δέσποινα, θὰ ἐπέστρεφον πράγματι καὶ λίαν μάλιστα προθύμως, διότι τὸ ξίφος μου εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων, ἀλλ' ἀγνοῶ ποῦ κεῖται ἡ οἰκία ἐκεῖνη.

— Πῶς, κύριε ! ἐπανελάβετε ἡ Μαργαρίτα. Ἄγνοεῖτε ποῦ κεῖται ἡ οἰκία, εἰς ἣν διενυκτερεύσατε ; Τοῦτο εἶναι παράδοξον ! Ἀληθὲς μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ διηγηθῆτε

— Ἄλλ' εἶναι ὀλίγω τι μακρόν.

— Δὲν πειράζει, ἔχω καιρὸν.

— Μὲ διατάττετε ;

— Ἄν ἦναι ἀνάγκη, ναί.

— Ὑπακούω. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἀφου ἀφῆσαμεν δύο ἀξιολατρεύτους κυρίας, μεθ' ὧν εἴχομεν διέλθει τὴν ἐσπέραν, ἐδειπνοῦμεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λαουριέρου, μετὰ τοῦ φίλου μου Κοκονάς, ὅτε ἀνθρωπὸς τις εἰσελθὼν ἔδωκεν ἐν ἐπιστόλιον εἰς ἕκαστον ἡμῶν, περιέχον τὰς ἐπομένους λέξεις μόνον :

« Περιμένεσθε ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ ».

Ἐκαστον δὲ ἐπιστόλιον ἔφερον ἀντὶ ὑπογραφῆς τὰς ἐπομένους τρεῖς λέξεις : *Ἔρως, Cupido, Amor*.

— Φθάσαντες εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, εὗρομεν δύο γραίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐκράτει μανδύλιον, αἵτινες ἔδρασαν τοὺς ὀφθαλμούς μας. Ἡ ὁδηγός μου μὲ ἔκαμε νὰ στραφῶ ἀριστερᾶ, ἐνᾷ ἡ τοῦ φίλου μου ἔστρεφεν αὐτὸν δεξιᾶ. Καὶ οὕτω ἀπεχωρίσθημεν. Δὲν εἰξεύρω δὲ ποῦ ὠδήγησαν τὸν φίλον μου. Ἴσως εἰς τὴν κόλασιν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ μὲ ἔφεραν εἰς μέρος, τὸ ὅποιον φρονῶ ὅτι ἦτο ὁ παράδεισος.

— Καὶ τοῦ ὁποίου βεβαίως θὰ ἐξεβλή-

θητε ἕνεκα τῆς μεγάλης ὑμῶν περιεργείας.

— Ἀκριβῶς, δέσποινα, βλέπω ὅτι μαρτυρεῖτε. Περιέμενα ἀνυπομῶνος τὴν πρῶταν ὅπως ἴδω ποῦ ἦμην. Ἀλλὰ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ἡ γραία ἐπανεληθούσα μοῦ ἔδρασαν αὐθις τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅτε δὲ ἀφῆσα τὸ μανδύλιον, εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ. Ἐπέστρεφα δὲ τόσῳ παιδρός, ὥστε δὲν ἐπρόσεξα εἰς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους ἀθλίους ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων μετὰ βίας ἐσώθην. Ἐν μόνον μὲ λυπεῖ, ἡ ἀπώλειαν τοῦ φίλου μου, τὸν ὅποιον ὅσα καὶ ἂν ἐζήτησα δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δελαμόλ ἐποίησε χειρονομίαν τινά, ὡς ἐκ τῆς ὑποίας ἐφάνη ὁ ἐπενδύτης του κατατρυπημένος.

— Ἄλλ' εἶσθε κατατρυπημένος, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Διατί δὲν ἠλλάξετε ὑπενδύτην ἐπιστρέψαντες εἰς Λουβρον ;

— Διότι ἐν τῷ κοιτῶνί μου ἦτο κάποιος.

— Πῶς ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ ποῖος ἦτο ;

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης.

— Σιωπῆ ! εἶπε διακόψασα αὐτὸν ἡ Μαργαρίτα.

Τοῦ νέου δ' ὑπακούσαντος, ἐξηκολούθησε λέγουσα αὐτῷ λατινιστί :

— Qui ad lecticam meam stant ? (Ποῖος εἶναι παρὰ τὸ φορεῖόν μου).

— Duo pueri et unus eques. (Δύο ἀκόλουθοι καὶ εἰς ἵπποκόμος).

— Optime, barbari. Dic, Moles, quem inveneris in cubiculo tuo ? (Καλῶς, εἶναι βάρβαροι ! εἰπέ μοι, Δελαμόλ, ποῖον εὗρετε ἐν τῷ κοιτῶνί σας ;)

— Franciscum ducem. (Τὸν δοῦκα Φραγκίσκον)

— Agentem ? (Κάμνοντα ;)

— Nescio quid. (Ἄγνοῶ τί.)

— Quocum ? (Μετὰ ;)

— Cum ignoto (Μετ' ἀγνώστου).

— Παράδοξον ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἐπανεύρετε τὸν Κοκονάς ;

— Δυστυχῶς ὄχι.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς ἀπασχολῶ περισσύτερον. Φρονῶ ὅμως ὅτι θὰ εὐρεθῆ μόνος. Ἀδιάφορον. Χαίρετε.

Καὶ ἡ βασιλίςσα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη της. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὐδὲν μυστικὸν εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτῷ, ὁ νέος ἐνόησεν ὅτι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, μὴ δυνάμενον νὰ συνιστᾷ σιωπὴν, εἶχεν ἄλλην σημασίαν.

Ἡ συνοδία ἐπανελάβε τὸν δρόμον της, καὶ ὁ Δελαμόλ ἐξηκολούθησε τὸν ἰδικόν του ἄχρι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ ἔστη. Ἐκεῖ εἶχε δέσει αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμούς ἡ γραία. Ἐστράφη ἀριστερᾶ. Εἶτα ἠρίθμησεν εἰκοσι βήματα, ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ ἔχοντος θύραν πλήρη παχέων ἡλων, καὶ ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἦτο οἰκία. Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κώδωνος, ὁδῷ στενῇ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ληγοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐδῶ εἶναι. Ἐξερχόμενος χθὲς ἠσθάν-

θην ὑπὸ τὴν χεῖρά μου τοὺς ἴλους τῆς θύρας. Ἴδου καὶ αἱ δύο βαθμιῖδες τὰς ὀποιᾶς κατέβην. Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ προχωρήσας ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰδὸς τι θυρωρῶ μυστακοφόρου ἐφάνη εἰπὼν γερμανιστί:

— Was ist das. (Τί τρέχει;)

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, φαίνεται ὅτι εἶναι Ἑλβετός. Φίλε μου, ἐξηκολούθησε, ζητῶ τὸ ξίφος μου, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διήλθον τὴν νύκτα.

— Ich versfehe nicht, (δὲν ἐννοῶ) ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

— Τὸ ξίφος μου! . . . ἐπανελάθειν ὁ Δελαμόλ. . . τὸ ὁποῖον ἄφησα. . .

— Ich verstehe nicht . . .

— . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διενεκτήρευσα.

— Gehe zum Teufel . . . (σύρε εἰς τὸν διάβολον).

Καὶ ἐκλείσεν αὐτῷ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἂν εἶχον τὸ ξίφος μου θὰ ἐφόνεον αὐτὸν τὸν κατεργάρον. Ἄλλὰ ἐπιφυλάσσομαι ἄλλοτε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν *Τιζῶν*, μικρὰν ὁδὸν παράλληλον τῆς τοῦ *Κώδωνος*, καὶ ὅπου εἶδεν ἐτέραν θύραν μετὰ παχέων ἴλων καὶ δύο βαθμιδῶν καὶ τοῖχον κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ *Κώδωνος*.

Ὁ Δελαμόλ ἔκρουσε καὶ τὴν θύραν ταύτην, ἀλλὰ ματαίως· οὐδεὶς ἐφάνη Ὁ νέος ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς, ἐπίσθη ὅτι ἡ αὐτῇ οἰκίᾳ εἶχε δύο ἐξόδους, μίαν πρὸς τὴν ὁδὸν *Κώδωνος*, καὶ ἐτέραν πρὸς τὴν ὁδὸν *Τιζῶν*.

Φοβηθεὶς μὴ ἂν παρέτεινε τὰς ἐρεῦνας του δυσαρεστήσῃ τὴν Μαργαρίταν, ἐπανεῆλθε τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ Λουῆρον εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Πρῶτον δὲ πρᾶγμα, ὅπερ εἶδεν ἦτο τὸ ξίφος, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ ὁδῷ *Κώδωνος*.

— Ἄ! εἶπε στενάξας. Ἄς ἠδυνάμην νὰ εὔρω οὕτω καὶ τὸν πτωχὸν Κοκονάς.

Κατὰ τὴν πέμπτην περίπτου τῆς ἐσπέρας, ὅτε τὸ σκότος ἦτο πλέον ἀρκούντως βαθύ, ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ *Τιζῶν* ἠνεώχθη, γυνὴ δὲ ποδῆρη φέρουσα μανδύαν καὶ ὑπὸ θεραπευαίνιδος συνοδευομένη ἐξῆλθεν, ὀλισθήσασα δὲ ταχέως ἄχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ *Βασιλέως τῆς Σικελίας* ἔκρουσε μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Δαργεσσών*, ἧς ἀνοίχθεισας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἐξῆλθε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ θύρας εἰς τὴν παλαιὰν Ὀδὸν τοῦ *Τέμπλου*, καὶ ἐκεῖθεν ἔφθασεν εἰς τινὰ μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Γκίζης*, ἀνοίγομένην ἐπὶ τῆς τάφρου, ἣν ἠνέφξε διὰ κλειδός, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ. . . ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περίπου, νέος τις δεδεμένος ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξήρχετο διὰ τῆς αὐτῆς θύρας τῆς αὐτῆς μικρᾶς οἰκίας, ὀδηγούμενος ὑπὸ γυναικός, ἣτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν *Geoffroy — Lasnier* καὶ *Mortellerie*, ὅπου τὸν ἄφησε συστήσασα εἰς αὐτὸν νὰ βαδίσῃ πεντήκοντα ἔτι βήματα καὶ εἶτα

νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μανδήλιον.

Ὁ Κοκονάς, διότι οὗτος ἦτο, ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὰ παραγγελθέντα. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς Λουῆρον, ὅπου ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν σκοπὸν καὶ τοὺς Ἑλβετοὺς περὶ τοῦ Δελαμόλ. Μὴ κατορθώσας νὰ μάθῃ τι θετικόν, ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶδε τὸν ἐπενδύτην τοῦ φίλου του κατεσχισμένον, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν του. Τότε ἀνεμνήσθη τοῦ Λαουριέρου καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου, ὅπου ἔμαθεν ὅτι ὁ Δελαμόλ εἶχε προγευθῆ ἔκει. Καθησυχάσας ὡς ἐκ τούτου, ὁ Κοκονάς ἐζήτησε καὶ αὐτὸς νὰ δειπνήσῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἐδειπνήσῃ καλῶς καὶ ἐνισχύθη διὰ δύο φιαλῶν οἴνου τοῦ Ἀνζιού, ἤρχισε πάλιν τὰς περὶ τοῦ Δελαμόλ ἐρεῦνας του. Διατρέξας μάτην ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπανεῆλθῃ εἰς τὸ Λουῆρον καὶ νὰ τὸν περιμεῖνῃ παρὰ τὴν θύραν, ὡς ἐκ τούτου ἔλαβε τὴν εἰς Λουῆρον ἄγουσαν. Δὲν ἀπέμεινε δὲ ἑκατὸν ἀπὸ αὐτοῦ βήματα, ὅτε εἶδε τὸν περιφημὸν ἐρυθρὸν μανδύαν διελθόντα ὡς ἀστραπὴ διὰ τῆς θύρας καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Ἐ! Δελαμόλ! ἀνέκραξε, καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ βήματά του.

Ἄλλ' ὁ ἐρυθρὸς μανδύας, ὡσανεὶ εἶχε πτερά, ἔφευγε ταχέως, διελθὼν δὲ τὸν πρόδρομον ἀνήρχετο τρέχων εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

— Ἄ! προσποιεῖσαι ὅτι δὲν με ἀκούεις! εἶσαι δυσηρεστήσιμος μαζύ μου. Ὅσον τὸν διάβολον! λοιπόν. Δὲν δύναμαι νὰ τρέχω ἄλλο.

[Ἐπιταὶ συνέχια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Σοῦ λέγω, *νενέ*, ὅτι ἐξεναντίας χαίρω πολὺ, χάρις εἰς τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς θὰ ἤμπορῶ ν' ἀφίω τὸν ἰδικόν μου νὰ κυματίζῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας ἐλευθέρως. . . Δὲν εἶδον ποτὲ τὴν ἐξοχὴν κοιμωμένην, καὶ θὰ ἦναι ὠραῖον θέαμα τὸ θέαμα τῆς σκυθρωπῆς καὶ σιωπηλῆς φύσεως. . .

— Χαίρω, φιλότατη μου, διότι τοιαύτη συντροφία σοῦ κάνει εὐχαρίστησιν. . . ἀλλ' ἐμὲ δὲ μοὶ ἀρέσει πολὺ. . . ἔς τὸ λέγω καθαρά. . . Αἱ καλλοναὶ εἶναι καλὰ πρᾶγματα δι' ὅσους τὰς ἐννοοῦν. . . ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ὁ φόβος εἶναι κακὸς σύντροφος εἰς τὸ ταξεῖδιον. . .

— Ὅθ' ἔχωμεν χωροφύλακας καὶ ὀδηγόν, τί θέλεις περισσότερον; ἀπήντησεν ἡ *Γκιούλ*, ἀληθῶς χαίρουσα ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκίῳ τούτῳ περιστατικῷ, ὅπερ ἤρχετο ὅπως διακόψῃ τὸ μονότονον τοῦ βίου της. Ἐλα, ἀγαπητή μοι τροφός, ἄφες αὐτὸ τὸ περισκεμμένον ὕφος καὶ ἄς ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός μου, ὁ δὲ Ἄλλὰχ θὰ μᾶς διαφυλάξῃ!

Περὶ ὥραν ἑνδεκάτην ὁ σουλτάνος καὶ

ὁ *Φαῖδ* περιεπάτου ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. Συνομιλοῦντες δὲ περὶ τῆς *Γκιούλ*, διέδραμον ἀλλεπαλλήλως εἰς τὰ δώματα, ἄτινα ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Μουδανιῶν, λησμονοῦντες ὅτι ἦσαν ἀντερασταί, ἵνα ἀνεμνησθῶσι τῆς προσφιλοῦς εἰκόνας, ἣτις ἔκαμεν ἀμφοτέρων τὰς καρδίας νὰ πάλλωσι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σουλτάνος, ἀφηρημένος ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τὴν ὁδόν, ὁ κρότος τῶν βημάτων πολλῶν ἵππων καὶ κλαγγὴ ὀπλων ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Περιπολία χωροφυλάκων. . . εἶπε βλέπων προχωροῦσαν δεκάδα στρατιωτῶν ἐρίππων, τί σημαίνει τοῦτο;

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ, δυσπιστῶν καὶ ἀνήσυχος ὡς πάντες οἱ μονάρχαι καὶ οἱ Ἀνατολίται, προσεφώνησεν ἐξ ὕψους τοῦ δώματος τὸν προπορευόμενον ὑπαξιωματικόν.

Ὁ χωροφύλαξ οὗτος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἰδὼν ὅτι τὸν φωνάζουσιν ἀπὸ τοῦ ἀνακτόρου, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἀντὶ νὰ τὸ βραδύνη. Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ὀξύδερειαν τοῦ σουλτάνου, ἀλλὰ μάλιστα, ἐδιπλασίασε τὰς ὑποψίας του.

— *Μπαρὰ μάτ!* ἔφώναξε μὲ ἡχηρὰν φωνήν, στάσου, εἰ δὲ μὴ στέλλω κατόπιν σου τοὺς δρομεῖς τῆς *Α. Μεγαλειότητος*.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς, ὄν, ἀναμφιβόλως, ἡ ἀπειλὴ αὐτῆ ἐτρόμαξεν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του, καὶ ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του ἀνεχαίτιζον τοὺς ἵππους των, ἔφθασεν ὑπὸ τὸ δῶμα καὶ εἶπεν ἰκετευτικῶς.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ μᾶς καταγγείλητε εἰς τὸν σουλτάνον, καλέ μου ἐφέντη! ἡμεῖς τώρα ἐκτελοῦμεν τὰς διατάγας τῆς *Χαματζίη-μπασί*, ἣτις μᾶς διέταξε νὰ περάσωμεν δρομαίως ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δέον νὰ ἀγνοῇ. . .

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ εἰρωνικῶς· πρέπει τῷ ὄντι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ν' ἀγνοῇ ὅτι διατάττει ἡ *Φατμά-Καδίν*; *Βαλλάχ* (μὰ τὸν Θεόν) κάμνει κατάρχησιν τῶν γραμματικῶν προνομίων τῆς ἡ Προῦσα, νομίζω, δὲν τῇ ἀνήκει. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς Προῦσης, ἐφέντη μου, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, δυσανασχετῶν προφανῶς, διότι διήγειρε τὰς ὑποψίας ἀγᾶ τινος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀλλὰ περὶ γυναικειᾶς ὑποθέσεως, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν *Α. Μεγαλειότητα*.

— Δὲν ἐννοῶ πῶς οἱ χωροφύλακες ἀναμιγνύονται εἰς γυναικειᾶς ὑποθέσεις, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ *Φαῖδ* - Βέης, ὅστις, καὶ τοι ποιητής, εἶχεν ἐνίοτε ἰδέας λογικωτάτας.

— Ὡ! ἡμεῖς ἀπλῶς συνοδεύομεν χαρέμιον ἀναχωροῦν εἰς Μουδανιά.

— Εὐγενῆ τινὰ χανούμισσαν βεβαίως;

— Συγγενῆ τοῦ *Σεῖχ-ούλ-Ἰσλάμ*. . .

— Πολὺ καλὰ, τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ σουλτάνος μὲ φωνὴν ἡσυχον, συγκλείων ὅμως νευρικῶς τοὺς γρόνθους του, καλὸν

1. Ἴδ' ἐμὲ! συνέθης ἐπιφώνησις παρὰ τοῖς Τούρκοις, ἀντὶ τοῦ ἄκουσον, Γιά νὰ σοῦ πῶ κτλ.

κατευόδιον καὶ καλὴν φροῦρησιν, ἐφέντη.

— Καλὴν νύκτα καὶ ὕπνον ἐλαφρόν, εὐγενέστατε.

Ὁ χωροφύλαξ ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς, εὐχαριστημένος βεβαίως ἐκ τῆς διπλωματικῆς του, καὶ ἠγήθη πάλιν τῆς περιπολίως, ἥτις ἀπεμακρύνθη ταχέως καλπάζουσα.

— Ἐμάντευσας τὸν σκοπὸν τῆς φοικῶδους ἐκείνης γραίας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, στραφεὶς πρὸς τὸν Φαϊδ, ἅμα τῶν στρατιωτῶν ἀπομακρυνθέντων ἰκανῶς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπομακρύνει τὴν Γκιούλ-Χανούμ ἐκ τῆς Προῦσης . . .

— Οὕτω λοιπόν, ἀφ' οὗ ἔθεσε τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων μου, ζητεῖ νὰ τὸ θραύσῃ μεταξὺ τῶν ὀδόντων μου . . . Ὅχι, ὅχι, δὲν θὰ ἦναι γεγραμμένον, ὅτι ὁ σουλτάνος ἠπατήθη ὑπὸ μιᾶς γυναικίως, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθη . . . Ἄ! πιστεύεις, Φατμά, ὅτι δύναται τις νὰ μὲ ἐμπαιξῇ οὕτως; . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ μὲ ὀφθαλμοὺς σπιθηροβολοῦντας ὑπ' ὀργῆς καὶ μὲ ὀδόντας συνεσφιγμένους, καλὰ λοιπόν, θὰ ἴδωμεν ποῖος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θὰ κερδήσῃ τὸ παιγνίδιον, εἰς ὃ ἐτέθησαν δύο φοβερὰ ἐπαθλα, ἡ καρδιά μου, καὶ ἡ ζωὴ σου . . .

— Μεγαλειότατε, τί θέλετε νὰ πράξητε; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Φαϊδ τρέμων, οὐχὶ ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ σουλτάνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ πάθους, ὅπερ ἦναψεν αὐτὴν.

— Ὁ ἀκολουθήσωμεν τὴν Γκιούλ. Σοὶ φαίνεται δύσκολον τοῦτο; Ἐν παιγνίδιον παιδικόν. Μὲ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἔρωτα κυριεῦει τις τὸν κόσμον ὅλον.

†

Ἦτο μεσονύκτιον. Ὁρα σοβαρά, καθ' ἣν τὸ πᾶν φαίνεται ἀναπαύομενον καὶ περισηνηγμένον. Ἡ μικρὰ πόλις Προῦσα, σκοτεινὴ καὶ σιωπηλὴ, ἐφαίνετο ἐμφωλεύουσα ὡς περιστερὰ ἐν τῇ κοιλότητι βράχου. Μόνον οἱ *μιναρέδες* τῆς ὑψοῦντο ὡς λευκὰ φαντάσματα ὑπεράνω τῆς φαιῆς στέγης τῶν ὀθωμανικῶν *κορακιῶν*, καὶ οὐδεμίᾳ πνοῇ ἀνέμου ἔσειε τὰ φυλλώματα τῶν μεγάλων δένδρων τῆς.

Ἦτο νύξ σκοτεινὴ μὲν, ἀλλ' ὠραία, ἀστερόεσσα, ἐξ ἐκείνων τῶν ἀπαραιμύλων ἀνατολικῶν νυκτῶν, ἐν αἷς οἱ ἀστέρες λάμπουσι τόσον ζωηρῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀδάμαντες ἐσπαρμένοι ἐντὸς ὑπερμεγέθους κυανῆς θήκης. Νύκτες κατ'ἀλληλοὶ πρὸς θυραυλίας καὶ μυστηριώδεις συνεντευξεις, ἅς ἡ ἀρμονία κιθάρης ἑλληνικῆς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν νεανίσκων ἔχουσι τὸ προτέρημα ν' ἀφυπνίζωσιν ἐντρόμως ἢ ἄλλως τὸ περίλυπον καὶ μονότονον ἄσμα Μουσουλμάνου τινὸς παροικοῦντος τὸ κλαυθμηρὸν *ἀμάρ*.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἀγεί ἐκ Προῦσης εἰς Μουδανία, προσχώρει ἔφιππος συνοδία συγκειμένη ἐξ εἰκοσάδας ἀνθρώπων γυναικίως, περιπετυλιγμένα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐντὸς *ἀβαχίδων* (ἐφεςτριδῶν) μεταξωτῶν χρυσοκεντήτων, ἵππευον, κατὰ τὸν ἀραβικὸν τρόπον, στηρίζουσαι ἐκάτερον τῶν ποδῶν ἐντὸς χαλκῶν ἀναβολέων, καὶ τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τῆς βε-

λουδίνης λαβῆς τοῦ ἐφιππίου, στρατιῶται δὲ καὶ εὐνοῦχοι προηγούντο καὶ εἰποντο τῆς συνοδίως.

Ἐν ᾧ ἡ μικρὰ ὄμας ἀπεμακρύνετο τῆς Προῦσης, ἡ ἠχώ ἔφερε μέχρις αὐτῆς τὸ ἄσμα φωνῶν ἀρρενωπῶν καὶ εὐήχων. Ἦτο ὄμιλος νέων, οἵτινες καὶ ἐτραγῶδουν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰς θυρίδας τῶν ὠραιότερων νεανίδων, ὅπερ πολὺ συνηθίζεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ δέχονται αὐτὸ ἀσμένως, ὡς φόρον σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Ἡκούετο εὐκρινῶς ἡ γλυκεῖα καὶ σοβαρὰ μελωδία τῆς κιθάρης, καὶ οἱ περιπαθεῖς λόγοι ἑλληνικοῦ ἄσματος.

Ἐ τὴν κιθάρᾳ τραγουδοῦσας
ἄν ἀνοίξῃς ἀηδῶνι,
ἔς τὰ λουλοῦδια τριφυρνοῦσας
ἄν λουλοῦδι τρυφερῇ.

Ἐλαμπ' ἡ γλυκεῖα μορφή σου
καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
καὶ ἡ κόμη ἡ λυγρή σου,
καὶ ἡ ματιὰ ἡ φλογερῇ.

— Νὰ πῶς 'μιλοῦν οἱ ἄνδρες, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἑλληνίς τις δούλη, ἀφ' οὗ μετέφρασε τὸ κατὰ δύναμιν τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν. Νὰ πῶς 'μιλοῦν καὶ 'ξέρουν καὶ μᾶς μαγεύουν! Πῶς 'μπορεῖ νὰ βεβαστάξῃ κανενὸς ἢ καρδιὰ 'σὲ τέτοια τραγούδια; Σὲ μιὰ τέτοια ὠμορφὴ νύκτα μῶρχεται νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀγάπη!

— Ἡ Προῦσα εἶν' ἕνας τόπος ποῦ μαγεύει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅσο θὲν ἄς μᾶς φυλάγουν αὐτοὶ οἱ βλάκες οἱ εὐνοῦχοι, πάλι 'βρίσκει κανεὶς μιὰ στιγμὴ εὐτυχίας: μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας λάμπει 'ς τὰ ὠμορφα 'μάτια. Γιὰ τὴν ἀφίνομε, καυμένη Νεφισσέ; ἀπῆντησεν ἡ Ὄθωμανίς δούλη; γυρίζομ' ὀπίσω 'ς τὸ *κοράκι* μας, 'ς τὴν Πόλι, γιὰ νὰ τραβοῦμε ζωὴ πικρὴ καὶ βασανισμένη;

[Ἐπειτα συνέχισα]

Ο ΝΑΥΤΗΣ

[Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Ὁ λιμενίσκος τοῦ Ροσκῶφ εὐρίσκειται παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Φοινιστέρης. Οἱ ναῦται τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀτρόμητοι, ὑπεραγαπῶσι τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ προσφιλες τῶν μικρῶν παιδίων ὄνειρον εἶναι νὰ γίνωσι καὶ αὐτοὶ ναῦται.

Πράγματι, ἡ πλήρης περιπετειῶν καὶ κινδύνων ζωὴ τοῦ ναύτου ἔχει τι τὸ συγκινητικόν: ἡ ζωὴ αὕτη ἀντὶ ν' ἀλλοιωσῇ τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν του στοργήν, ἀπ' ἐναντίας καθιστᾷ αὐτὴν προσφιλεστέραν. Τῷ εἶναι τόσον εὐχάριστον νὰ ἐπανέρχεται ἐκ διαλειμμάτων, νὰ καθῆται εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, νὰ βλέπῃ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἡ ἐπ'ἀνοδός του προξενεῖ πρὸς τοὺς γηραιούς γονεῖς του καὶ τὰς νέας ἀδελφάς του, καὶ νὰ διηγῆται πρὸς αὐτοὺς τὰ ταξιδιά του, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεξεν!

Ὁραίαν τινὰ πρῶταν τοῦ Ἀπριλίου ἡ οἰκογένεια Κέρμαν συνεγεματίζε μετὰ τινων στενῶν φίλων. Εἰς τὴν τράπεζαν παρευρίσκοντο πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ὅπερ πολὺ σπάνιον, διότι οἱ δύο μεγαλει-

τεροι υἱοὶ ἦσαν πλοίαρχοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπουσίαζον. Ὁ τρίτος υἱός, δεκαπενταετής, ἐπρόκειτο καὶ οὗτος νὰ γίνῃ ναυτικός, καὶ θ' ἀνεχώρει ἐπιβαίνων τοῦ βρικίου ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του ὡς ναυτόπαις. Ὁ ἐπίδοξος ναυτόπαις εἰς τὴν τράπεζαν ἦτο εὐθυμος, διότι τὸ γεῦμα ἐδίδοτο πρὸς τιμὴν του, καὶ ἔσκωπε τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπέστρεφον ἐνίοτε τὸ πρόσωπον διὰ νὰ σπογγίσωσιν ἐν δάκρυ. Ἐσκωπεν ὁ δυστυχῆς Γεώργιος, διότι ἠγνόει ἔτι πόσῃν ἠσθάνοντο λύπην οἱ γονεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ του διὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀναχώρησιν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει πέραν τοῦ σχολείου του. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς νέας θάλασσας, νὰ ἴδῃ ἀγνώστους τόπους, νὰ μάθῃ ὅ,τι ἠγνόει.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀπόπλου ἐπλησίαζε, πολυλάκις δ' οἱ ναῦται τοῦ Ποσειδάωρος εἶχον ἤδη ἔλθει νὰ λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου των. Αἰφνης ὁ Παῦλος Κέρμαν ἐγερθεὶς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπενθυμίσας ὅτι ὁ ἀνεμὸς δὲν περιμένει.

— Ἀπὸ τώρα! . . . ἐφώναζαν πάντες.

Ἡ δυστυχῆς μήτηρ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ βλέπουσα καὶ τὸν τελευταῖον υἱὸν τῆς ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ ἠθέλησεν, ὅτι δὲ θέλει τὸ παιδίον καὶ ἡ μήτηρ τὸ θέλει.

Ἀφ' οὗ ἠνέφξαν δεκάκις ἐκ νέου τὰς ἀποσκευὰς τοῦ ναυτόπαιδος καὶ ἔθεσαν ἐντὸς αὐτῶν διάφορα μικρὰ πολύτιμα πράγματα, τῶν ὁποίων μόνη ἡ μήτηρ δύναται νὰ ἔχῃ ἰδέαν, ἡ κυρία Κέρμαν διηυθύνθη μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα τὸ ὠραῖον βρικίον μὲ ἀναπεπταμένα ἰστία ἐφαίνετο περιμένον ἀνυπομόνως νὰ ὠρμήσῃ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ γαληνιατὸν πέλαγος. Ὁ πλοίαρχος Παῦλος παρεκάλεσε τὴν συνοδίαν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τὸ πλοῖον καὶ νὰ φέρωσι τὴν τελευταίαν πρόποσιν διὰ τὸ καλὸν κατευόδιον τοῦ Ποσειδάωρος, ἀποπλέοντος εἰς τὰς Ἀντίλλας. Μετὰ τὴν πρόποσιν οὐδεμίᾳ πλέον ὑπῆρχε πρόφασις νὰ παραταθῇ ἡ σκηνὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν: οἱ υἱοὶ ἠσπᾶσθησαν εἰκοσάκις τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους των, οἵτινες ἐξῆλθον τοῦ πλοίου βραδυποροῦντες καὶ στρεφόμενοι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ νὰ τοὺς εὐχρηθῶσιν ἢ νὰ τοὺς συστήσωσι νὰ γράψωσι συχνά, νὰ μὴ τοὺς λησμονῶσι: ταῦτα δὲ πάντα μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τότε ὁ Γεώργιος ἤρξάτο αἰσθανόμενος συγκίνησιν ὄλους νέαν, ἡ δὲ καρδιά του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς ὅταν εἶδε τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ σείωσι τὰ λευκὰ αὐτῶν μανδήλια. Ἄν δὲν ἐκωλύετο ἐξ ἐντροπῆς θὰ ὤρμα εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ τὰς ἀσπασθῇ ἔτι ἀπαξ καὶ νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτὰς ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀναχωρήσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ ἔλυον τὸ τελευταῖον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ πλοῖον, ἠσθάνθη νὰ σύρωσιν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ φόρεμα, ἀσθενῆς δὲ φωνῇ τῷ εἶπεν ὀπισθὲν του.

— Καλὸν κατευόδιον, Γεώργιε! . .

Ἐστράφη καὶ ἀνέκραξε ζωηρῶς :

— Πῶς, Μαρία! εἶσαι σύ' ἀλλὰ διατί δὲν ἔφυγες μαζί μὲ τὰς ἀδελφάς μου ;... βλέπεις ὅτι φεύγωμεν... τὸ πλοῖον στρέφεται...

— Ἀκόμη, Γεώργιε, δὲν ἔλυσαν τὸ σχοινί, καὶ ἐπειδὴ ἐλησμόνησες νὰ μὲ ἀποχαιρετήσης, ἔμεινα διὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ καὶ ἐγὼ καλὸν κατευόδιον· τώρα θὰ πηδήσω εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν μητέρα μου καὶ τὰς ἀδελφάς σου.

— Εὐχαριστῶ, Μαρία, τῆ εἶπεν ὁ δυστυχῆς ναυτόπαις συγκεκνημένος· εἶσαι τόσο μικρά, ὥστε δὲν σὲ ἔβλεπα κοντὰ εἰς τὰς ἀδελφάς μου. Θέλεις νὰ σὲ φιλήσω;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνύψωσε τὴν μικρὰν καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς, εἶτα κύψας ἄνωθεν τοῦ κατστρώματος τὴν ἀπέθεσεν ἐλαφρῶς κατὰ γῆς, ἐπαναλαμβάνων :

— Ἐχε ὑγείαν, Μαρία! μὴ μὲ λησμονήσης. Θὰ σοῦ φέρω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ὠραία πράγματα, κοράλλια καὶ κολύβρια.

Τὸ κοράσιον ἐσπύγγισε μὲ τὴν ἐμπροσθέλλαν του τοὺς μεγάλους κτύπους ὀφθαλμούς του καὶ προσήλθε πρὸς τοὺς λοιπούς, οἱ ὅποιοι περιέμενον εἰς τὴν περκαλίαν νὰ ἴδωσι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πουσειδώρος.

Ἄμα τὸ βρίκιον ἠλευθερώθη ἐστράφη περὶ ἑαυτό, ὡς ὁ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπερηφάνως ἀνυψῶν ἵππος, διέπλευσε τὸν μικρὸν λιμενίσκον καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος. Ἐφ' ὅσον διεκρίνετο τὰ μκνδῆλια ἐσεῖοντο ἐπὶ τε τοῦ κατστρώματος καὶ εἰς τὴν παραλίαν, ἀλλ' ὅταν τὸ πλοῖον ἐξηφανίσθη, ἐπανῆλθον εἰς τὰς οἰκίας των ἔχοντες τὸ κενὸν ἐκεῖνο ἐν τῇ ψυχῇ, τὸ ὅποιον καταλείπει πάντοτε ἡ ἀναχώρησις.

Ἡ ἐπιλοῖπος ἡμέρα ἐφάνη χρόνος εἰς τὴν οἰκογένειαν Κέρλαν καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν, ἡ ὅποια συνέπαιζε μὲ τὸν Γεώργιον καὶ τὰς μικροτέρας ἀδελφάς του.

Ἡ Μαρία ἦτο μόνον δωδεκαετής, ἀλλ' ἐνεθυμειτο πόσον ὁ Γεώργιος ἦτο πρὸς αὐτὴν περιποιητικὸς, συλλέγων δι' αὐτὴν ὅτε περιεπάτει εἰς τὴν ἐξοχὴν τὰ ὠραιότερα ἄνθη, ἢ τοὺς ὠραιότερους χάλικας καὶ τὰ ἔστρακα ἔταν ἔπαιζον εἰς τὸ παράλιον. Αὐτὸς τὴν ἐβούθει ἐπίσης ν' ἀναβαίνει τοὺς ἀποκρήμους βράχους, ὅπως ἐκλέξωσι δροσεράν τινα σπιλάδα, εἰς ἣν νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ φάγωσιν ἐν ἀνέσει διηγούμενοι ἱστορίας, ὅτε μὲν προκαλοῦσας γέλωτα, ἄλλοτε δ' ἐμπνεούσας φόβον. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Γεωργίου ἦσαν ζωηραὶ, προτιμῶσαι τὰ θορυβώδη παιγνίδια, ἐνῶ ὁ ἀδελφός των, ἡσυχος καὶ ἀγαπῶν νὰ βεμβάζη, ἐπροτίμα τὸν χαρακτήρα τῆς μικρᾶς Μαρίας, διότι ὁμοίως πρὸς τὸν ἰδικόν του.

Β.

Παρήλθον τρεῖς ἔτη, ἄνθρωποι δὲ τινες ἴστανται ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ροσκῶφ, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχοντες προσηλωμένους εἰς τὴν θάλασσαν, ἔνθα τῆ βοηθεῖα τηλεσκοπείου διακρίνουσιν ὠραῖον βρίκιον, τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισαν. Μετὰ τι-

νας στιγμὰς θὰ συμβῆ σκηνὴ γλυκυτέρα τῆς προηγουμένης.

Εἶναι τόσο ἡδύ, μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν νὰ θλιβῆ τις ἐπὶ τῆς καρδίας του προσφιλῆ ὄντα, καὶ μάλιστα ὅταν τοσοῦτον συνεχῶς φοβῆται διὰ τὴν ζωὴν των!...

Ἦδη ἀκούονται αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν ναυτῶν, τὸ πλοῖον εἰσέπλευσεν εἰς τὸν λιμέναν, ἡ ἀγκυρὰ ἐρρίφθη, ὁ δὲ πλοίαρχος καὶ ὁ ναυτόπαις πηδήσαντες εἰς τὴν ξηρὰν εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς των. Κλαίουσι καὶ πάλιν, αὐτὰ ὅμως εἶναι δάκρυα χαρᾶς, ἡ δὲ ἀγαθὴ κυρία Κέρμαν περριπτεῖ μὲ στοργὴν τὸν Γεώργιον τῆς, τοσοῦτω ἰσχνὸν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, ἡδὴ δὲ σχεδὸν ἄνδρα, διότι εἶναι δεκακοκταετής! Τὰ χαρακτηριστικά του ἐγένοντο ἀνδρικώτερα, τὸ δὲ ἀνάστημά του ὑψηλότερον· ὁ ἀὴρ τῆς θαλάσσης καὶ αἱ ναυτικαὶ ἐργασίαι κτέστησαν τὸ πρόσωπόν του ἠλιοκαῆς καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἐκφραστικώτεραν.

Ἄλλὰ τὰ τρεῖς ταῦτα ἔτη καὶ ἄλλον μετέβηλόν. Ἡ Μαρία, ἡ μικρὰ Μαρία, εἶναι σήμερον δεκαπενταετής. Ἡ παιδικὴ καὶ εὐκρινὴς φυσιογνωμία αὐτῆς ἔχει ἡδὴ ἦθος ὀλίγον δειλὸν καὶ ἀμήχανον· οἱ ὠραῖοι καὶ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ταπεινοῦνται, ἡ καρδία τῆς πάλαι ταχύτερον ἐντὸς τοῦ νεανικοῦ αὐτῆς στήθους, μετ' ἀκουσίου δὲ ταραχῆς δέχεται τὰς τρυφεράς ἐνδείξεις τοῦ παιδικοῦ φίλου τῆς, θυμιάζοντος τὴν χάριν τοῦ ἀνστήματος καὶ τὴν ἀγνὴν καὶ καθαράν ἐκφρασιν τοῦ ὠραίου αὐτῆς προσώπου.

Πόσα πράγματα ἔχουσι νὰ διηγηθῶσι μετὰ τριετῆ ἀπουσίαν! Ὁ Γεώργιος μετέβαινε κατ' ἐκάστην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Ὡς ἄλλοτε, ἡστειεύοντο καὶ συνδιελέγοντο ἡσύχως, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ παιδικὴ ἐκεῖνη ἀφέλεια, ἡ ἀποκλείουσα πᾶσαν στενοχωρίαν. Ἡ φύσις ἀναπτύχασα τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν αὐτῶν, ἐφάνετο θεῖσκα ὄρια εἰς τὴν ἀναλλοίωτον ἐμπιστοσύνην τῆς πρώτης ἡλικίας, πολλὰκις δ' ἠρυθρίων ἀγνοοῦντες τίνος ἕνεκεν. Ἄν ὁ Γεώργιος προσήλου πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ βλέμματος τῆς Μαρίας, αἱ μακρὰι βλεφαρίδες τῆς νέας ἐταπεινοῦντο, ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε, καὶ ἔλεγε :

— Πηγαίνωμεν νὰ τρέξωμεν· πηγαίνωμεν νὰ εὐρωμεν τὰς ἀδελφάς μας.

— Ἄλλὰ διατί, Μαρία, δὲν μοῦ ὁμιλεῖς πλέον ἐνικῶς, καθὼς ἄλλοτε; φαίνεται ὅτι εἴμεθα δυσαρεστημένοι. Ἄν μοῦ ὁμιλήσης καὶ πάλιν πληθυντικῶς, θὰ σὲ ὀνομάσω καὶ ἐγὼ δεσποινίδα καὶ θὰ σὲ χαιρετήσω προσκλίνων μέχρι γῆς.

— Εἶσαι τρελλός· πηγαίνωμεν νὰ παίξωμεν...

Καὶ ὡς καὶ κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλικίαν ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των βεμβάζοντες, καὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν χόρτων, ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης δρυός, εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης, ἐπὶ κτύρου βράχου, ὅθεν τὰ βλέμματα αὐτῶν ἐβυθίζοντο εἰς τὸ ἄπειρον. Ἐκεῖ ἔμενον ἐπὶ ὄλο-

κλήρους ὥρας, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι μίαν λέξιν, ἀκούοντες θρησκευτικῶς τὰς ποιητικὰς φωνὰς τῆς φύσεως ὀμιλοῦσης αὐτοῖς περὶ τοῦ Θεοῦ. Εἶτα, ὅταν πλοῖόν τι διήρχετο ἐνώπιόν των, παρετηροῦντο μετὰ λύπης ἀναλογιζόμενοι τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τοῦ ναύτου.

— Πραγματικῶς ἀγαπᾷς τὸ ἐπάγγελμά σου; ἠρώτα δειλῶς ἡ Μαρία.

— Πρὶν κάμω τὸ πρῶτόν μου ταξείδιον, τὸ ἠγάπων, ἀλλὰ τώρα ἂν ἐτολμούσα θὰ τὸ παρήτουν, διότι εἶναι σκληρὸν ν' ἀπομακρύνεται τις πάντοτε ἀπὸ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ. Ἐν τοσοῦτω, ἐγὼ ἔκλεξα αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἐκοπίασα νὰ πείσω τὴν μητέρα μου· θὰ ἦτο λοιπὸν ἐκ μέρους μου μεγάλη ἀδυναμία νὰ παραιτηθῶ μετὰ τὸ πρῶτον ταξείδιον. Θὰ κάμω ἀκόμη ἓνα ἢ δύο ταξείδια καὶ ἔπειτα ἂν, καθὼς νομιζῶ, ἡ ξηρὰ ἔχει περισσότερα θέλητρα δι' ἐμέ, θὰ εἰπῶ τὴν ἀπόφασίν μου εἰς τὴν μητέρα μου, θ' ἀκολουθήσω ἄλλο ἐπάγγελμα, καὶ δὲν θ' ἀφίσω πλέον οὔτε τοὺς συγγενεῖς μου, οὔτε σέ, μικρὰ μου Μαρία.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γεώργιος ἔθλιβεν ἐντὸς τῶν τραχέων καὶ ἠλιοκαῶν χειρῶν του τοὺς λευκοὺς δακτύλους τῆς συντρόφου του, ἡ ὅποια τῷ ἐμειδία ἠδέως.

Ἡμέραν τινὰ, κατ' ἣν ἐκάθηντο καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀγκητοῦ αὐτῶν βράχου, ἡ δὲ θάλασσα, λείψ ὡς κάτοπτρον ἀνεπτύσσετο ἐνώπιόν των, ἡ Μαρία ἐκέντα ὠραῖον μεταξύινον βλαάντιον, ὁ δὲ Γεώργιος ἔκοπτε διὰ τοῦ μαχαιριδίου αὐτοῦ τεμάχιον ξύλου, τὸ ὅποιον μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐλάμβανε σχῆμα λέμβου.

— Διὰ τί τὸν κεντᾶς αὐτό, Μαρία;

— Διὰ τὴν ἀδελφὴν μου τὴν Λουίζαν, ἡ ὅποια, καθὼς ἠξέυρεις, εὐρίσκεται εἰς τὸ Ρουέν.

— Εἶναι πολὺ εὐτυχῆς ἡ ἀδελφὴ σου, ἀλλ' ἂν θελήσης νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ βλαάντιον θὰ τῆς κεντήσης ἄλλο ὅταν φύγω, καὶ ἐγὼ τόσο πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν ἔχω μαζί μου ἓνα δῶρόν σου! Ἐγὼ ἐκράτησα τὸν λόγον μου· σοῦ ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν κοράλλια, καὶ κολύβρια καὶ ὠραία ἔστρακα. Διατί νὰ μὴ μοῦ δώσης καὶ σύ τίποτε διὰ νὰ σ' ἐνθυμούμαι καθὼς μοῦ ἔδωσαν αἱ ἀδελφαὶ μου;

— Ἄλλὰ τί θὰ τὸ κάμης αὐτὸ τὸ βλαάντιον, τὸ ὅποιον εἶναι τόσο ἀδύνατον, πτωχέ μου ναύτη;

— Τί θὰ τὸ κάμω, Μαρία; Θὰ βάλω μέσα εἰς αὐτὸ μίαν πλεξιδίτσα ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά σου, καὶ θὰ τὸ κρεμάσω εἰς τὸ στήθος μου ὡς ἄν φυλακτό, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ προφυλάττῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον, ἀπὸ κάθε σφάλμα.

— Εἶσαι παιδί, Γεώργιε... Ὑποσχέθηκα αὐτὸ τὸ βλαάντιον εἰς τὴν ἀδελφὴν μου διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς· τὰ δὲ μαλλιά μου τ' ἀγαπῶ ὀλίγον, κύριε· ἔπειτα, ἡ μητέρα μου δὲν θὰ ἠθέλε νὰ τὰ κόψω, διότι τὰ ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἐμέ. Εἶναι πολὺ μικρὸν δῶρον ἓνα τρυπητὸν χρηματοφυλάκιον.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ, Μαρία, διὰ τὸν

δυστυχῆ ναύτην, ὅταν κατὰ τὰς ἀγρυπνίας τῶν ψυχρῶν νυκτῶν δὲν ἔχει τίποτε νὰ θερμανθῆ, παρὰ τὴν ἐνθύμωσιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. "Ω! σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ἀρνηθῆς. Ἡξεύρεις ὅτι ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ ἤμεθα ὀλίγον ἢ μᾶλλον πολὺ προληπτικοί. "Αν μοῦ τὸ ἀρνηθῆς αὐτό, θὰ μοῦ κάμῃς κακόν.

— Εἰς τὸ ἄλλο ταξεῖδί σου θὰ σοῦ κεντήσω ἕνα ὠραιότερον, Γεώργιε, καὶ θὰ ἐρωτήσωμεν καὶ οἱ δύο τὴν μητέρα μου ἐὰν θέλῃ νὰ βάλῃ μέσα εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὰ μαλλιά μου· νὰ ἦσαι λοιπὸν λογικὸς καὶ νὰ διώξῃς αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ιδέας· πρόκειται νὰ ἔχῃς μόνον ὀλίγην ὑπομονήν.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ νέα ἡγέρθη ταχέως καὶ ἔτρεξε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας νὰ συνάξῃ μερικὰ κοχλίδια. Ὁ Γεώργιος μετέβη βραδέως παρ' αὐτῆ καὶ τῆ εἶπε περιλυτός :

— Φεύγομεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, Μαρία· παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν σῶι, διότι δι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον ἔχω μαῦρα προαισθήματα· ἂν ἔχω τὴν τύχην νὰ ἐπιστρέψω, θὰ εἰπῶ ἀμέσως πρὸς τοὺς καλοὺς μου γονεῖς τὴν ἀπόφασίν μου.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην γενναϊότητα, ναύτη, ἀπεκρίθη ἡ νέα προσποιουμένη εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς ἠσθάνετο. Εἶναι καλοκαίριον καὶ θὰ κάμετε καλὸν ταξεῖδι. "Επειτα θὰ πηγαίνῃς νὰ ἰδῆς τὴν νῆσον τῆς Γαλλίας, τὴν πατρίδα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας καὶ θὰ μοῦ τὴν περιγράψῃς. "Αν ἤμουν ἄνδρας, σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἠρχόμην καὶ ἐγὼ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζῆ τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα μέρη. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ πλοῖόν σου. Θὰ ξαναἰδῶμεν μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σου. Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Παρήλθον ταχύτατα αἱ τρεῖς ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι ἔμενον πρὸς τοὺς ναύτας. Ἐπῆλθε νέος χωρισμὸς σκληρότερος τοῦ πρώτου, διότι θὰ τὸν ἠσθάνοντο πλείοτερον τοῦλάχιστον οἱ δύο νέοι.

Ἐπὶ πολὺν ὥραν ὁ Γεώργιος ἴστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀπομακρυνόμενου βρικίου, καὶ ὅταν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς Μαρίας μεγάλα δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἅπασα ἡ εὐτυχία του ἐξέλιπε μετὰ τῆς παρθενητικῆς μορφῆς τῆς φίλης του. Μετεμελήθη πικρῶς, διότι ἀνόητος συστολὴ τὸν ἐκώλυσε νὰ παραιτηθῆ ἀμέσως τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, μυρία δ' ἀπαίσια ἰδέαι τῷ ἐπήρχοντο κατὰ νοῦν.

□

Καὶ ἡ Μαρία ἦτο περίλυπος· καθ' ἐκάστην διέτριβε πολλὰς ὥρας ἐντὸς μικρᾶς σκιαδὸς τοῦ κήπου τῆς μητρὸς τῆς, οὕτως τὰ κύματα ἐπληττων τὰ τεῖχη. Ἐκεῖ, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς, παρετῆρει μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν τὴν θάλασσαν, ὅτε μὲν γαλήνιον καὶ ἄλλοτε κυματόεσσαν· ἐσκέπτετο, ἢ δυστυχῆς νέα,

ὅτι καὶ τοῦ ναύτου ἡ ζωὴ εἶναι ὡς καὶ ἡ θάλασσα, ὅτε μὲν ἡσυχος καὶ μειδιῶσα, ἄλλοτε δὲ ἀπελπιστικὴ καὶ φρικαλέα, ἢ δὲ σκέψῃς αὐτὴ τὴν κατέθλιβεν.

Ἡ οἰκογένειά τῆς παρετῆρησε πάραυτα τὴν λύπην, ἥτις ὑπέσκαπτεν ὑποκόφως τὴν νέον· ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἀνέγνω ἀκόπως ἐν τῇ ἀπλοικῇ ψυχῇ τῆς θυγατρὸς τῆς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἡ τελευταία ἠγνοεῖ εἰσέτι, τὸ ἐκοινοποίησε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου, ἀμφότεραι δ' ἀπεφάσισαν νὰ πείσωσι τὸν νέον ν' ἀσπασθῆ ἄλλο ἐπαγγέλμα καὶ νὰ τοὺς συζεύξωσιν. "Αλλος δὲ τὰς ὑπονοίας τῶν μητέρων ἐνίσχυσε καὶ τὸ μελαγχολικὸν ὕφος τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Γεωργίου, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ αὐται, τὰς ὁποίας ἡ Μαρία περιέμενε πάντοτε μετὰ τσαύτης ἀγωνίας, ἔπαυσαν ἐρχόμεναι ὅπως τὴν παρηγοῶσι. Παρήλθον ἐν ἔτος, παρήλθον δύο ἔτη, τρία ἔτη χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ληφθῆ εἰδήσις περὶ τοῦ Ποσειδάωνος. Ὅσοι εἶχον συγγενεῖς ἐντὸς αὐτοῦ ἐφοβήθησαν ἐπὶ τέλους δυστύχημα· ἦτο δὲ σπαρκατικὴ ἡ λύπη τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, αἵτινες καθ' ἐκάστην συνηθροίζοντο εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐβύθιζον τὰ ἅπληστα αὐτῶν βλέμματα εἰς τὸν ὀρίζοντα. "Αν ἐνεφανίζετο κανὲν πλοῖον, ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἀνεφάνετο ἀκτίς ἐλπίδος, πάντων αἱ καρδίαι ἐπαλλον, πάντων τὰ χεῖλη ἠνοιγον ὅπως ἀναπέψωσι πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελάμβανεν αὐτοὺς μεγίστη ἀποθάρρυνσις, ἅμα ἀνεκάλυπτον ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Ποσειδάων.

Καὶ ἡ Μαρία ἐπῆρώτα καθ' ἐκάστην τὴν θάλασσαν, καὶ τῇ ἐζήτηε λόγον περὶ τῆς ζωῆς τοῦ φίλου τῆς ἀλλ' ἡ θάλασσα ἔμενε ἀφωνος, τηροῦσα τὸ τρομερὸν αὐτῆς μυστικόν.

Ἐπὶ βράχου ἀποκρύμνου, ὑπερκειμένου τῆς θαλάσσης κατὰ ἑκατὸν καὶ πλέον πόδας, ὑπῆρχε παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν ὁποῖον μεγάλως οἱ ναῦται σέβονται. Ἐκεῖ, κατὰ τὰς τρικυμίας καὶ τὰς καταγιγίδας, ὅταν ἡ μκνιῶδης θάλασσα συντριβεται παταγωδῶς ἐπὶ τῶν βράχων, γονυπετοῦσιν ἐπὶ τοῦ ὕψους βράχου αἱ μητέρες καὶ αἱ σύζυγοι, προσευχόμεναι εὐλαβῶς ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ναυτῶν, τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων. Τὸ θέαμα τῶν θρηνοῦσῶν γυναικῶν εἶναι συγκινητικώτατον, μετὰ δὲ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν προσευχῶν ἀναμιγνύεται ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν κυμάτων, ἀποτελῶν ἁρμονίαν κλαυθμηρὰν ἅμα καὶ τρομερὰν, ἀλλὰ μεγαλοπρεστάτην.

Πολλάκις ἡ Μαρία ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκεῖνου μετὰ τῶν συντρόφων τῆς, ἀλλ' ὁ Γεώργιος παρευρισκόμενος ἐβόηθει αὐτὴν ἐν τῇ ἀποκρήμνῳ ἐκείνῃ ὁδῷ. Τὰ πάντα τῇ ὑπενθύμιζον αὐτόν καὶ μεγάλως ἐλυπεῖτο, διότι τῷ ἠρνήθη τὸ ἀθῶον δῶρον, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε ζητήσῃ. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἐφαντάζετο ὅτι τὸ δῶρον τοῦτο θὰ τῷ ἔφερον ἴσως εὐτυχίαν, ὡς ἔλεγεν, ἄφθονα δὲ δάκρυα ἐπλημμύριζον τὸ πρόσωπόν τῆς... Τέλος, παρήλθον πολλὰ ἔτη, οὐδ' ἡ ἐλάχιστη δὲ πλέον ἀπελείπετο ἀμφιβολία

περὶ τῆς τύχης τοῦ Ποσειδάωνος καὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ. Ναυαγία τινα εὑρεθέντα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς νήσου τῆς Γαλλίας καὶ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδάωνος ἀφῆρσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

Οὕτως οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, ἀγαπώμενοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας, ἐχωρίσθησαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Μαρία ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος, ἀπωλέσασα δὲ τοὺς γονεῖς τῆς ἐγένετο μοναχῆ. Πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀσπασθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐζήτησε καὶ ἔλαθε τὴν ἀδειαν νὰ κείρῃ ἡ ἰδία τὴν κόμην αὐτῆς· ἀνέβη τότε μόνη τὸν βράχον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐγονυπέτησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ κατέρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὠραίαν καὶ μαζύρην κόμην αὐτῆς!

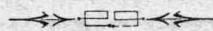
— Τοῦ ἠρνήθη μίαν πλεξίδα! ἐψιθύρισε διὰ πνιγερᾶς φωνῆς· τὰ κύματα ἄς φέρον τὴν κόμην μου ὀλόκληρον ὅπου κεῖται τὸ σῶμά του, ὅπως μέρος τοῦ σώματός μου ἀναπαυθῆ πλησίον του!... Θεέ μου, συγχώρησον τὴν τελευταίαν ταύτην ἀδυναμίαν τῆς σπαραχθείσης καρδίας τῆς δούλης σου. Τοῦ λοιποῦ ἀνήκω καθ' ὀλοκληρίαν εἰς Σὲ καὶ τοὺς πάσχοντας.

Ἡ Μαρία ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς μὲ στωϊκὴν γενναϊότητα. Ὅταν ἀνεμιμνήσκετο τὰς θλίψεις αὐτῆς ἠσπάζετο τὸν σταυρὸν τοῦ κομβολογίου τῆς, καὶ ἔτρεχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἢ τοὺς ἀσθενεῖς μὲ γλυκεῖς λόγους εἰς τὸ στόμα καὶ ἀγγελικὸν μειδίαμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὴν ἐγνωρίσαμεν γραίαν ὠχρὰν καὶ μὲ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον, ἀλλ' ἔχουσαν τὴν ἀναλλοίωτον ἐκείνην καλλονὴν, ἣν ἀποτυποῖ εἰς τὸ πρόσωπον ἢ καθαρὰ συνειδησις· εἶχε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην καλλονὴν, ἣτις ἀναγινώσκειται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς γυναικός, ἣτις πολὺ ὑπέφερον, ἀλλ' ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ γενναϊότητα. Οἱ πτωχοὶ τὴν ὠνόμαζον *Καλὴν ἀδελφὴν!*

Ἡμέραν τινα ἡ ψυχὴ τῆς ἀπέπη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν καὶ τῶν εὐλογιῶν πάντων, οἱ δὲ πτωχοὶ τῆς ἔφερον τὸν νεκρὸν τῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Κατὰ πᾶσαν ἀνοιξὴν οἱ κάτοικοι τοῦ Ῥοσκῶφ ἀνανεοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀνθη, τὴν δὲ Ἐορτὴν τῶν Νεκρῶν καταθέτουσιν ἐπ' αὐτοῦ στεφάνους.

A B.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΝΟΥ

[Ἀ-ήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Χθὲς μεταβάντες χάριν τῆς Ἐορτῆς τῶν Νεκρῶν εἰς τὸ κοιμητήριον, εἶδατε :

Τὸν ἄνθρωπον τοῦ λευκοῦ οἴνου ;

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ κοιμητήριον *Père Lachaise*, διέρχεσθε τὴν μεγάλην δειροστοιχίαν, ἣτις φέρει ἀπέναντι τοῦ παρεκκλησίου, στρέψετε δεξιᾶ, διέρχεσθε πρὸ τοῦ τάφου τῆς οἰκογενείας Raspail, ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου ὅπου ἐγείρεται τὸ μνημεῖον τοῦ Casimir Périer, στρέψετε πάλιν δεξιᾶ, ἀφίνοντες ἀριστερᾶ τὴν πυραμίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖται ὁ Béranger, εἶπειτα ἀνέρχεσθε ὀλίγον, καὶ εἰς τοὺς

πρόποδας τοῦ λοφίσκου τῶν τεθνεώτων... καί, ἐκεῖ εἶνε . . . ἐκεῖ χθές τὸν εἶδον ὄρθιον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, καὶ μὲ τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα ὀμιλοῦντα πρὸς τὸν τάφον του.

Εἶναι τάφος ἀπλοῦς κακαλυμμένος ὑπὸ χλόης, περικυκλωμένος μὲ κιγκλίδα ξυλίνην, ἔχων σταυρὸν ἀνευ ὀνόματος, ἀνευ χρονολογίας, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὀπίου ὑπάρχει μέγα ποτήριον, σχεδὸν κερωσμένον ἐν τῷ χώματι.

* *

Τὸ ἔνδυμά του εἶνε ἔνδυμα τεχνίτου, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν εὐρίσκεται ἐκεῖ. Εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει, οὐδέποτε λείπει. Μένει μίαν, ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς μικρᾶς ξυλίνης κιγκλίδος, ὀμιλῶν δυνατὰ, καὶ ἀμεριμνῶν διὰ τοὺς διαβαίνοντας. Οἱ φύλακες τοῦ νεκροταφείου, ἀγνοοῦντες τὸ ὄνομά του, τὸν ἐκάλεσαν: "Ἀνθρώπου τοῦ Λευκοῦ Οἴνου.

Ἐάν, ἐκ περιεργείας ἢ πολυπραγμοσύνης, θελήσητε νὰ μάθητέ τι περιπλέον, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν:

— Εἶνε τρελλός!

— Τρελλός! — εἶνε ἡ μόνη λέξις, ἢ ἡ εὐγενὴς κοινωνία ἐφεῦρεν, ὅπως χαρακτηρίζῃ ἐκείνους, οἵτινες σκέπτονται, βλέπουσιν, ἀγαπῶσι, κατὰ διάφορον ἢ αὐτὴν τρόπον.

"Ὅχι, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δ' ἐν εἶνε τρελλός· θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξῃ ἡ ἀπλουστάτη του ἱστορία.

* *

Τὴν 3ῃν Δεκεμβρίου τοῦ 1851, πρὸς τὰς 6 1/2 ὥρας τῆς πρωίας, ὁ Ἀντώνιος Μαρτῶ γλύπτης, μετέβαινε εἰς τὴν ἐργασίαν του κατελθὼν τὴν ὁδὸν *Ménilmontant*, διήλθε τὴν λεωφόρον καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὁδὸν *Phélippeaux*, ὅτε πυροβολισμοὶ τινες ῥιφθέντες ὑπὸ στρατιωτῶν τοποθετημένων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Temple*, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς παρακείμενον κατάστημα. Μόλις ἀπὸ δέκα λεπτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ὅτε εἶδεν ἄνθρωπον ὅστις ἐπίσης προσεπάθει νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν τρέχων· μόλις εἶχε κάμει δέκα βήματα, καὶ βολὴ σφίρας τὸν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Πληγωμένος ὁ δυστυχὴς ἀνηγέρθη, καὶ ἔρπων προσεπάθει νὰ φθάσῃ εἰς τοῖχόν τινα ἢ δρομίσκον ὅπως σωθῆ.

Ἦτο χαμένος καθ' ὅσον αἱ βραδεῖαι κινήσεις του ἐπέτρεπον εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν σκοπεύωσιν. Ὁ μάλυδος ὑλάκου τὸ λιθόστρωτον, καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὸ δι' ἀργίλλου.

Τούτο ἀκριβῶς ἐσκέπτετο ὁ Ἀντώνιος Μαρτῶ, ὅστις ἀφοῦ ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἐξῆλθε τρέμων καὶ ἐν μέσῳ ἀδιακόπων πυροβολισμῶν, ἔλαβε τὸν πληγωμένον ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τοῦ οἰνοπωλείου. Ὁ πληγωμένος εἶχεν ἀπωλέσει τὰς αἰσθήσεις του.

Ὁ Ἀντώνιος ὠρὸς μὲ τὰς τρίχας ὑγράς, τοὺς ὀδόντας κροτοῦντας, ἔπεσεν ἐπὶ σακμίου ἐξητλημένος ἐκ τοῦ θάρρους, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει.

— Μήπως ἔχετε τίποτε; τὸν ἠρώτησεν ὁ οἰνοπώλης.

— "ὦ! νὰ ἔχω... διψῶ... μου φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀποθαμμένος... νὰ! ἀκόμη σφύριζον τὰ αὐτιά μου... "ὦ! τί παραξένο σφύριγμα ποὺ κάνουν ἢ σφίραις.

Ὁ πληγωμένος ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν του τῆ φροντίδι τοῦ Ἀντωνίου, μετὰ δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ σωτὴρ καὶ ὁ σωθεὶς ἐγένοντο φίλοι.

* *

"Ἀγαθοὶ καὶ οἱ δύο, ἐργαζόμενοι καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, μὴ ἔχοντες καιρὸν παρὰ μόνον τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἵνα βλέπωνται, ἔλαβον τὴν συνήθειαν νὰ συναντῶνται καθ' ἑκάστην πρωίαν πρὸς τὰς 6 παρὰ τῷ οἰνοπώλει τῆς ὁδοῦ *Phélippeaux*, ἵνα πίνωσιν.

Οὐδεμίαν ἡμέραν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν συνέντευξίν των, τὴν ὠρισμένην ὥραν συνητῶντο τόσο ἀκριβῶς, ὥστε οἱ γείτονες τῆς συνοικίας ἐκάνονίζον τὰ ὠρολόγια των μὲ τὴν παρουσίαν των.

Ἐπινον ἀπὸ δύο φορὰς λευκὸν οἶνον, πληρόνων ἕκαστος τὸ προσφερθὲν, ἔμενον ὁμοῦ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὀμιλοῦντες περὶ τῶν μικρῶν των ὑποθέσεων, τῶν ἡδονῶν των, τῶν ἐρωμένων των, συμβουλευόμενοι ἀλλήλους περὶ τῶν διαφορῶν ἐπισυμβαινόντων αὐτοῖς, καὶ ἅμα ἡ ἡμίσεια ἤχει, ἐχαίρετῶντο καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τὴν Κυριακὴν πρὸς τὰς δύο, καλλωπισμένοι, ἐξυρισμένοι, καθαρισμένοι καὶ μειδιῶντες συνητῶντο εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ *Ménilmontant*, ἐπήγαινον εἰς τὴν *Charonne* εἰσῆρχοντο εἰς τὴν *Dolophortheïssar Guraïka* — μικρὰ ἐπιγραφὴ, ἣτις δὲν ὑπάρχει πλέον, καὶ ἡ ὁποία ἄλλοτε εὐρίσκειτο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους *Romainville*, — ἐπαίζον τὸ ἀψίνθιον των εἰς τὸ ζατρίκιον· ἔπειτα ἀφοῦ ἐπινον τὸ ὀρεκτικόν των κατέβαινον καὶ ἔτρωγον ἐν τηγανιτῶν αὐγὸν καὶ ἐν δίπυρον *Εἰς τὸν μικρὸν καλὸν ἄνθρωπον*, ὅστις . . . Οὐδέποτε, οὐδεμίαν ὥραν ἔλειψαν ἐκ τοῦ προγεύματος τούτου.

* *

Πρωίαν τινὰ τοῦ 1865 ὁ Μαρτῶ ἦλθε μόνος, ἵνα πῆ μίαν. Περιέμενε ἐπὶ δύο ὥρας, ἔπειτα ἀνήσυχος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον χωρὶς νὰ μάθῃ περὶ τοῦ φίλου του.

Φθάσας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συντρόφου του ἔμαθε παρὰ τοῦ θυρωροῦ τὸ κατὰ τὴν νύκτα συμβῆν δυστύχημα — ὁ φίλος του εἶχεν ἀποθάνει!

Ὁ Ἀντώνιος ἐφρόντισεν ὅπως τὸν κηδεύσῃ ἀξιοπρεπῶς, ἠγόρασε διὰ τῶν οικονομῶν του τάφον, διατάξας νὰ σκάψωσι λάκκον διὰ δύο... καὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν του.

* *

Τὴν ἐπαύριον τῆς κηδείας, ὅταν ἦλθε μόνος εἰς τὴν ὁδὸν *Phélippeaux*, ὁ οἰνοπώλης ἀφηρημένος, ἔθεσε δύο ποτήρια. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Ἀντωνίου, ἔμεινε ἐπὶ πολὺ σιωπη-

λός, κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ παρατηρῶν τὸ πλήρες ποτήριον. . . . συνέκρουσε τὰ ποτήρια ὀμιλῶν σιγὰ, ὡς νὰ ὠμίλει μετὰ τοῦ φίλου του, τὸν ὅποιον μόνον αὐτὸς ἔβλεπεν. Αἴφνης ἐζήτησε φιάλην κενήν, ἔλαβε τὸ χωνίον, ἔχυσεν ὁ ἴδιος τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου εἰς τὴν φιάλην, τὴν ἐπώμασεν ἐπιμελῶς καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν οἰνοπώλην μὲ πολλὰς συστάσεις. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἐπανελάμβανε τὴν αὐτὴν σκηνήν.

Τὴν Κυριακὴν μὲ τὴν φιάλην εἰς τὴν χεῖραν ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον, φθάσας εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ φίλου του ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχῆθη, ὀλίγον, ἔπειτα χύνων λευκὸν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον μετ' ἐαυτοῦ ἔφερε, καὶ κενῶν ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης ἐπὶ τῆς μαλακῆς εἰσέτι γῆς... εἶπε, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Ἰδοὺ, λάβε τὸ μερίδιό σου, φίλε μου... κάθε Κυριακὴ θὰ ἔρχωμαι καὶ θὰ ὀμιλοῦμαι ἀκόμη μαζύ. Ἄν ἔχῃς θλίψεις ἐκεῖ ψηλά, θὰ μοῦ ταῖς λές. Δὲν σὲ βλέπω, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀκούω. . . . Κοιμήσου ἡσυχος, ἢ ὑποθέσεις σου θὰ γείνουν. . . σου τὸ ὑπόσχομαι. . . . Βλέπεις ταῖς γυναικας! ἢ ἀχάρισταις. . . . Ἐκεῖνη δὲν ἔρχεται νὰ σὲ βλέπῃ, καὶ ὡς τόσο μοῦ ἐζήτησε ἕνα πρᾶγμα σου γιὰ νὰ σὲ θυμᾶται. . . . Τῆς ἔδιδα τὴ φωτογραφία σου, μὰ ἐκεῖνη τὴν ἔχει. . . . καὶ θὰ ἐπροτιμοῦσε κατὰ καλλίτερον ἀκόμη. . . . Μοῦ ἀνέφερε διὰ τὸ ὠρολόγι σου, καὶ διὰ τὸ χονδρὸ δακτυλίδι, τὸ ὅποιον ἐφόρεις τὴν Κυριακὴν. "ὦ! θὰ τῆς τὰ δώσω, καί! . . . Ἐμένα ὅμως τὸ καλλίτερον μοῦ φαίνεται ἡ εἰκόνα σου. "Α! πῶς σὲ ἔχασα, πτωχέ μου φίλε! . . . Ἐστενοχωρήθηκα πολὺ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἔλλαφα. . . . Καὶ ἐγελοῦσαν διὰ τοῦτο ἡ ἄσταταις, μὲ περιγελοῦσι, καὶ μοῦ λέν ὅτι ἡ λύπη μὲ ἐγέρασε, διότι τὸ χέρι μου δὲν εἶνε πλέον σταθερὸ, τὰ μάτια μου βλέπουν θολὰ, καὶ διότι τὸ ἐξωτερικό μου εἶνε κακοφτιασμένο, ἢ καρδιά μου ὅμως εἶνε νέα ἀκόμη. . .

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Ἀντώνιος ὠμίλει οὕτω πιστεύων ἐαυτὸν μόνον μετ' ἐκείνου τὸν ὅποιον εἶχεν ἀπωλέσει.

Καὶ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐπεσκέπτετο τὸν ἀποθανόντα φίλον του.

* *

Χθές, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Λευκοῦ Οἴνου δὲν ἐκράτει μόνον φιάλην, ἔφερε καὶ ὑπερμεγέθη ἀνοδοδέσμη, καὶ τὸν ἤκουσα λέγοντα ἐνῶ ἀνύφου τὸ ποτήριόν του:

— Εἰς ὑγείαν σου, δυστυχισμένε μου φίλε. εἰς ὑγείαν τῆς ἐορτῆς σου, εἰς ὑγ. . . . Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ ἐπαλέχθεν.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀποθαμμένων!

Δ. Γ. Π.

Ἐστὶ ἡμεῖς ἐγγράφως συνδρομητῶν, μὴ συνοδεύομεθα μὲ τὸ ἀντίστοιχον τῆς συνδρομῆς δὲν ἴνα μὴ ὀφείλωμεν ὑπὸ ὄψιν. — Οἱ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ συνδρομητῶν ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπὸ εὐθείας εἰς Ἄθην ἢ εἰς «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»».